

en eller anden Grund har Brug for den — saa gør man klogt i at begynde med at anerkende Magten hos andre, — hvad man saa end mener om, hvordan den er erhvervet.«

»Ja du maa undskylde mig, at jeg har ganske andre Forestillinger om, hvad man skylder sig selv og de Ideer, man har gjort sig til Talsmand for. Specielt i dette Tilfælde priser jeg mig lykkelig over itide at have faaet mit Navn og mit Arbejde reddet ud af den Sfære, hvor din Broder — i bedste Mening naturligvis, men ubehændigt — havde trukket det ned.«

»Tiden vil jo vise det«, sagde Jakobe efter en ny, kort Tavshed.

Hun havde lagt Hovedet ned i sin Haand og vendt Ansigtet bort. Det pinte hende at se paa Per under hans fortsatte Anstrengelser for at retfærdiggøre sig i denne Sag. Hun ønskede inderligt, at han vilde holde op med sine Forklaringer, som i hendes Øjne kun var Udflugter, der skulde dække over, at han havde manglet Overlegenhed til at kunne hævde sig overfor de Mænd, han nu smædede. At hans uoverlagte Brud med dem var en af den Slags desperate Udfordringer, hvormed Afmagten forsøger at besmykke et Tilbagetog, — derom var hun ikke længer i Tvivl.

Men Per blev ved at tale. Jakobes vedvarende Misbilligelse af hans Handlemaade opirrede ham og gjorde ham trættekær. Han taalte over-